

לאמר, וככתוב שם (ירמיה^ט) לאמר הַנִּזְלָחַ אִישׁ אֶת אֲשֶׁר, וְהִרְפְּשָׂוֹתָה. מִשּׁוּם כֵּן הַכָּל בְּסֻוד, וְהַכָּהן עוֹמֵד לְתַקֵּן אֶת הַכָּל בְּסֻוד שֶׁל אָדָם וּבְהַמָּה.

אשרי חַלְקָם שֶׁל הַצְדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָם יָדִיעִים אֶת דָרְכֵי הַתּוֹרָה וְהַזְוּלִים בָּה בְּדָרְךָ אַמְתָה, עַלְיכֶם פָּטוּב (ישעיה לא) ה' עַלְיכֶם יִחְיוּ. מֵעַלְיכֶם? אַלְוּ דָרְכֵי הַתּוֹרָה. יִחְיוּ יִתְקַיִמּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בא ראה, כתוב זאת תורה הعلاה. אמר רבי חייא, הפסוק מהה בארנווה בצורה הזו: (זאת תורה – זו בנסת ישראל). הعلاה – שהיא עליה ומתחערת למעללה למעללה להקשר פרואני, עד המקרים שנקרו קדושים).

(谈起 אחר) זאת תורה – זו בנסת ישראל. הعلاה – זו מתחשה רעה שהיא עליה על רצונו של האדם להסיט אותו מדרך אמת. היא הعلاה – היא שעולה ומשטינה על האדם, ואחריך לשורף אותה באש כדי לא למת לה מקום להשתין.

ומشום כה, על מוקדחה על המזבח כל הלילה. מי הלילה? זו בנסת ישראל, שהיא זאת, משום שבאה לטהר את האדם מאותו רצון. על מוקדחה, משום שנחר דיןור הווא מקומן לשורף כל אלו שלא עומדים בקיומם, שהרי מבנים אומם באופתא אש בוערת ומעבירים את שלתוֹן מן היעולם, וכrai שלא ישلط, ציריך על מוקדחה על המזבח כל הלילה, ונכנע ולא שולט.

ולבן, כשהזה נבען, עולה בנסת ישראל, שהיא רוח הקדש שעולה ומתחערת למעללה, שהרי עליה זה נשגע הפעם לאחר העה ונפרד ממנה, ולבן צרים כ

י"י. כתיב הכא לאמר, וכ כתיב הטעם (ירמיה^ט) לאמר הַנִּזְלָחַ אִישׁ אֶת אֲשֶׁר. וזה אוקטוויה. בגין כך כלא אמר, וכנהנא קיימא לאתקונא כלל ברוזא דאדם ובHEMA.

ובאה חולקיהון הצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתמי, דיןונון ידען אורחן דאוריתא, ואזלי בה בארכ קשות, עלייהו כתיב (ישעיה לח) יי' עלייהם יחיו. מאן עלייהם. אלין אורחן דאוריתא. יחיו: יתקיימון, בעלמא דין ובעלמא דאתמי.

הא חזי, כתיב זאת תורה העולה, אמר רבנן חייא, קרא אוקטונא ליה בהאי גוונא, (זאת תורה, דא בנסת ישראל. העולה: דהיא סלקא, ומתעטרת לעילא לעילא, לאתקונא ברקא יאות, עד אשר דאקרי קרש קרש).

(谈起 אחר) זאת תורה, דא בנסת ישראל. העולה: דא מתחשה רעה, דאייה סלקא על רעوتא דבר נש לאסתה ליה מארכ קשות, היא העולה, היא דסלקא ואסתיאת ליה לבר נש, ובאי לאוקדא לה בנורא. בגין דלא יתיהיב לה דוכתא לאסתה.

ובגין כה, על מוקדחה על המזבח כל הלילה. מאן ליליה. דא בנסת ישראל. דאייה זאת, בגין דאתמי לדבאה לבר נש מההוא רעוטא. על מוקדחה, בגין דנבר דיןור איהו אמר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי בקיומייהו, דהא עאלין לוֹן בההוא נורא דטליק, ומעברי שולטניהון מעלמא, ובגין דלא ישלוֹט, אצטראיך על מוקדחה על המזבח כל הלילה, ואתקפיא ולא שלטה.

על דא, כד אתקפיא Hai, סלקא בנסת ישראל, דאייה רוח קדש, דסלקא ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דיליה, כד אתקפיא Hai חילא אחרא, ואתפרש מנה.